

LICHTSPOOR

60ste jaargang 2023 nummer 3

De oogst gaat maar door

Soms, ineens, duiken herinneringen zomaar op. Je had geen idee dat dat ergens ook nog in je leefde.

Je kijkt uit je raam en je ziet een blij huppelend kind aan mama's hand voorbijkomen. Je denkt ineens aan de tijd dat je zelf klein was.

Toen ik weer eens las van het Pinksterfeest dat we in deze weken vieren, dat het in Jeruzalem een oogstfeest was, was ik ineens weer dat kleine jongetje, dat op de akker liep. Je kon er bij ons in de straat zo naartoe lopen. Het was niet ver. Een boer was daar koren aan het maaien. Het ging nog echt op de oude manier. Met een sikkel sneed hij het af, bond het in bossen en zette het in schoven overeind. Voor onze kleinkinderen in hun machinale tijdperk haast niet voor te stellen.

Dat Pinksterfeest in Jeruzalem was ook een oogstfeest. Het wekenfeest, zoals het genoemd wordt in het eerste deel van de Bijbel, dat we als christenen het Oude Testament noemen. De eerste oogst was eigenlijk al klaar en de eerste broden werden in de tempel van Jeruzalem aan God toegewijd.

En juist op die dag gebeurt er iets heel wonderlijks in Jeruzalem. De Heilige Geest van God wordt uitgestort. Hij gaat Zijn oogst binnenhalen. Eigenlijk: het is de oogst van Jezus.

Die boer op de akker had het niet altijd gemakkelijk. Soms stond hij even stil, rechtte zijn rug en veegde het zweet van z'n voorhoofd. Om dan toch maar weer verder te gaan, want het werk moest wel af.

Pinksteren, dat is het feest van de Geest die de oogst van Jezus binnen haalt. Hij snijdt mensen af van hun oude wortel met de sikkel van het evangelie van Jezus Christus. Hij brengt ze samen bij Hem.

Daar begon Hij mee in Jeruzalem, en Hij gaat maar door ondanks alle tegenstand. Hij kwam ook bij u als kind misschien al of later in uw leven en in ieder geval nu hier in Lichtspoor.

En wij mogen ons binnen laten brengen door de Naam van de Here aan te roepen. Wij allemaal, want afgekeurde halmen zijn er niet.

De gevolgen zullen niet uitblijven. Dan worden we zalig. En dat zou wel eens heel goed kunnen zijn, heel gelukkig, eeuwig gelukkig.

In Handelingen 2:21 wordt het als volgt verwoord:

En het zal zo zijn dat ieder die de Naam van de Here zal aanroepen, zalig zal worden.

Oud-boekhandelaar Piet de Kruif (75) leeft al jaren met Parkinson

‘Mijn besef afhankelijk te zijn van God is gegroeid’

Zo op het eerste gezicht zou hij goed door kunnen gaan voor een Fransman; klein van stuk, zwarte kraalogen, snorretje. Alleen het alpinopetje ontbreekt. Maar Piet de Kruif is geboren en getogen in Woudenberg en is zo verknocht aan het dorp dat hij nooit heeft overwogen te verkassen. De oud-bedrijfsleider van de IZB-boekhandel hoopt volgende maand 75 te worden. Ondanks zijn afnemende gezondheid, is hij dankbaar voor wat er was. En is.

Naast de voordeur staat een elektrische duofiets, waarmee hij al heel wat kilometers heeft afgelegd. Hij doet zelf open. Door de kromming in zijn rug oogt hij nog kleiner dan hij al is. ‘Als je nu daar gaat zitten, valt het licht op je, anders zie ik je amper.’ Naast de aangepaste stoel staat een geluidsapparaat

waarmee hij ingesproken boeken, kranten en tijdschriften kan beluisteren. Achter in de verbouwde kamer – alles gelijkvloers – staat een computer met een groot toetsenbord. Zonder techniek zou zijn wereld zeer klein geworden zijn. Zijn vrouw Cobie, even onafscheidelijk als onmisbaar als mantelzorger, schenkt de koffie, die hij drinkt met een rietje. Wekelijks komen er trouwe vrienden uit het dorp langs, voor een praatje of een rondje op de fiets. ‘De eerste signalen van mijn ziekte kreeg ik meer dan 15 jaar geleden’, vertelt Piet, voorovergebogen in de stoel. Hij praat met zachte stem, kijkt over de rand van zijn bril. ‘Het begon met staren. In gezelschap kon mijn blik bij één persoon blijven hangen. Ik was ook niet fit. Aanvankelijk wuifde ik de klachten weg, maar op een zeker moment was het niet te ontkennen. De huisarts stuurde me naar een neuroloog, die de

diagnose stelde: Parkinson. Dat is een progressieve ziekte, maar de dokter gaf geen prognose.' De neergang – langzaam maar gestaag – was ingezet, waardoor Piet in 2008 genoodzaakt was vervroegd met pensioen te gaan, na 29 jaar bij de boekhandel te hebben gewerkt.

Overlijden

Piet woont amper een kilometer van de plek waar zijn wieg stond. 'In de boerderij, het laatste huis van het dorp, naast de oude pastorie, op de weg naar Maarsbergen. Ik ben op 1 april 1948 geboren en op 2 mei in de Dorpskerk gedoopt. Mijn vader heb ik nooit gekend, hij verongelukte toen ik 3 jaar oud was; mijn moeder bleef met zeven kinderen achter. Eerder had ze al een kind verloren, aan hersenvliesontsteking. Na het overlijden van mijn vader werd de boerderij voortgezet. Als ik 's middags uit school kwam, moest ik de koeien van het land halen, om te worden gemolken. Op droge zomerdagen deed ik dat op de fiets, want het was een eind weg. In de herfst was het land drassig, dan moest je lopen. Laatst was ik er op de fiets, in de buurt. De bebouwing van het dorp is fors uitgebreid. "Woudenberg moet niet groter worden", zei iemand laatst tegen me. "Het is maar hoe je het bekijkt", reageerde ik. "Waar u nu woont, liepen vroeger onze koeien." Ons land strekte zich uit zover het oog van een schoolkind reikte.'

Elf jaar na het overlijden van mijn vader hertrouwde mijn moeder, met een boer van de andere kant van het dorp, aan de Ekris, toen nog een onverhard landweggetje. Mijn stiefvader was een bekende van ons gezin, toch was het wennen aan de nieuwe situatie.'

'Kun je me even meer rechtop zetten?' Meteen daarna: 'Dat heb ik ook moeten leren: gewoon hulp vragen, als je zelf iets niet meer kunt.' Met een pompje, dat onder zijn trui op zijn lijf is bevestigd, geeft hij zichzelf een extra shotje medicijnen, want hij wil het gesprek het liefst zonder onderbreking afronden.

Reclameborden

Hij herpakt de draad van zijn levensloop en vertelt hoe hij na de lagere school een opleiding voor de detailhandel volgde, in Utrecht, en zijn eerste baan vond in Amersfoort. 'Bij P. Nierop, ze hadden een paar winkels in de Langestraat. IJzerwaren, gereed-

schappen en huishoudelijke artikelen. Ik kon meteen beginnen. In de middagpauze dwaalde ik door de binnenstad of ging ik kijken bij de Sint-Joriskerk, die toen volop in restauratie was. Ze hadden tot verrassing van velen net de muurschilderingen achter het pleisterwerk vandaan weten te halen. Toen ik een oproep kreeg voor militaire dienst ben ik nog bij de burgemeester geweest, om vrijstelling te bepleiten. Als ik niet hoefde op te komen, zou ik afdelingschef kunnen worden. Maar tevergeefs...' Regels zijn regels, zei de burgemeester. Na een opleiding tot tankschutter diende Piet bij de Huzaren van Boreel, in 't Harde.

Na zijn dienstitijd kon Piet aan de slag bij Schuurman, die zaken had in Utrecht en Zeist, deels in dezelfde handel als Nierop: radio, tv, witgoed, bruingoed. 'Het sollicitatiegesprek met de oude heer Schuurman vond plaats op de Oude Gracht. Hij had wel werk voor me. "Laten we er maar gelijk naar toe gaan", zei hij. In zijn Jaguar reed hij me naar Zeist.'

Etaleren was Piets specialiteit. 'Schuurman opende zaken in Utrecht-Overvecht en -Kanaleneiland. Voor de inrichting moest ik reclameborden maken. Tijdens mijn stage bij Galerie Modern had ik daar al ervaring

mee opgedaan. Een docent van mijn opleiding nam me mee de stad in, om foto's te maken van goede en slecht geëtaleerde winkels. Daarmee scherpte hij mijn blik. Je moet dat vak in je vingers hebben; eigenlijk kun je het niet leren.' Voor het ontwerp van etalages in Overvecht sleepte Piet een eerste prijs in de wacht. Hij ziet de klus nog zo voor zich: 'Ovaal uitgesneden lakfolie, in sepia-kleuren. De uitsparingen boden zicht op de nieuwste modellen radio's, tv's en stoomstrijkbouten. Dat contrast tussen moderne toestellen in een nostalgische entourage maakte het aantrekkelijk om naar te kijken.'

Lintje

In 1979 kwam de IZB op zijn pad. Ze zochten een bedrijfsleider voor de boekhandel in Amersfoort. Voor de baan moest hij wel drie jaar lang in de avonduren een vakopleiding voor de boekhandel volgen, verder waren er in het sollicitatiegesprek geen hobbels te nemen. 'Achteraf beschouw ik het als leiding in mijn leven, dat ik bij de IZB terecht kwam. In mijn ouderlijk huis waren we lid van de vereniging, ik was er zelf nog nooit geweest. Maar de verkoop van boeken en missionair materiaal leek me inhoudelijk zinvoller dan mijn werk als etaleur. Bovendien kwam mijn ervaring goed van pas bij de vele boekentafels die we bedienden.' Ook bij de organisatie van de grootschalige beurzen Christelijk-Lektuur Kontakt (CLK), waar Piet in het bestuur belandde, kon hij als oud-etaleur zijn talenten kwijt.

Naast zijn baan vond hij tijd en energie voor nevenklussen. Hij was jarenlang ouderling in de Hervormde gemeente, (jongeren)reisleider voor Amicitia en actief in de vereniging 'Oud Woudenberg', waarvan hij 9 jaar voorzitter was. Vier jaar was hij gemeenteraadslid voor de ChristenUnie ('Dat formele vergaderen beviel me niet. Wil je meteen iets praktisch regelen, moet je je precies helemaal voegen naar de procedures.') Zijn inzet voor de kerk en de samenleving werd gehonoreerd met een koninklijke onderscheiding.

Afhankelijkheid

De slagschaduw die Parkinson over zijn leven wierp, kan niet verhinderen dat hij met dankbaarheid terugkijkt op de vele mooie herinneringen die de revue passeren. 'Kun je zo'n ziekte accepteren, aanvaarden? Of moet je je erbij neerleggen? De ziekte is een

onderdeel van de gebroken wereld, waar tallozen dagelijks mee te kampen hebben. Maar: ons is heelheid beloofd, daar klamp ik me aan vast. "We gaan de goeie kant op!", hoorde ik eens een dominee zeggen. Zo is het. Dat inzicht groeit gestaag. Ook het besef van afhankelijkheid van God en het vertrouwen op Hem zijn door de ziekte gegroeid.

Je moet steeds weer inleveren. Eerst mag je niet meer autorijden, dan doe je alles op de fiets, totdat ook dat niet meer gaat. Nu heb ik gelukkig een duo-fiets. Lopen doe ik achter de rollator en dan alleen nog maar korte afstanden. Een enkele reis naar de kerk zou net gaan, denk ik, meer niet.'

In de huiskamer benut hij de vierwieler als was het een boodschappenkarretje. Na een ritje keert hij terug met een ordner 'Eigen werk'. Een verzameling artikelen en 'stukkies' die hij schreef voor 'Oud Woudenberg' of voor het lokale kerkblad. Vooral de meditatieve tekst die hij schreef over Petrus, ligt hem na aan het hart. Een fragment daaruit, tot slot:

*'De weg te gaan met rabbi Jezus
Petrus
voor jou dé kans
vooraan te staan
straks in het nieuwe rijk van Hem.
Je wilt wel alles voor Hem doen
Zelf noem je Hem: Zoon van de levende
En wat jij denkt, dat zeg je ook
Hij mag wel blij zijn met iemand zoals jij
straks in zijn nieuwe rijk (...).
Maar in die laatste nacht van Jezus' diepste lijden
ontkende je wel drie keer dat je bij Hem hoort
en bij het dagen van de morgen
kraaide in Jeruzalem de haan*

*De liefde van je Meester, daar kon jij niet tegenop
en al je grootspraak van weleer veranderde in tranen
bitter was 't verdriet dat diep van binnen knaagde
zijn liefde tot het einde, kon jij maar moeilijk vatten*

*Een zware weg die jij moest gaan
eer je begreep dat Jezus' weg
een weg van onbegrepen liefde was
en jij slechts van genade leven kon.'*

Familie

De twee zussen schelen amper een jaar, maar vriendinnen werden ze nooit. Ina was de wildebras, altijd modder aan haar schoenen en ze klom als tiener bovenop de barricaden. Famke was een uitstekende poppenmoeder en stond graag met een keukenschort voor op het draadjesvlees te passen. Ina luisterde nooit en Famke gewoon altijd.

Ina 'moest trouwen' toen bleek dat ze zwanger was, dat ging zo in die tijd. Het meisje dat geboren werd veroverde ieders hart, maar Ina's huwelijk duurde maar kort en van een nieuwe relatie is het nooit gekomen. Ze leefde voor haar dochter Tosca en studeerde in de avonduren. Intussen is zij de belang-

rijkste man op het grootste accountantskantoor van de stad. Het dorpse gedoe mist ze totaal niet. Famke trouwde laat en werd vroeg weduwe. Haar man Henk was niet sterk en op kinderen hadden ze tevergeefs gehoopt. Zij bleef in de buurt wonen, dicht bij de tradities van thuis, verrichtte hand- en spandiensten waar dat nodig was, werd mantelzorger voor Ma en had daarna Pa dagelijks een warme maaltijd gebracht. Twee weken geleden overleed hij, totaal onverwachts.

'Tosca, ik heb je veel te lang niet gezien,' zei Famke op de begrafenis tegen haar enige nichtje. Ze omhelsde

haar hartelijk en aangedaan. Dat ontroerde Tosca. 'Waarom ontmoeten we elkaar dan zo weinig, tante Famke?' Een licht schouderophalen, de glimlach hield de tranen niet tegen: 'De raakvlakken ontbreken, geloof ik.'

Ina had het heus wel gehoord en schamper gedacht: 'Daar heeft ze zeker over nagedacht!' Maar het was aangekomen en ook bij Ina gaan spoken. Hoe moest dat na begrafenis van Pa? Hun verbindende factor was weg. Het was afwachten wat er overbleef tussen twee zussen zonder raakvlakken. De gang van zaken op de begrafenis stond haar, eerlijk gezegd, ook wel

behoorlijk tegen. Al deed de dominee het redelijk – het was zo traditioneel, koffie met cake. Maar Tosca had het mooi gevonden en thuis Psalm 23 nog eens willen opzoeken. Er moest ergens een bijbel zijn, maar waar?

Er was een e-mail van Famke gekomen: 'De Kringloop komt binnenkort Pa's huis leeghalen. Wanneer willen jullie komen om te zien wat er dierbaar en/of waardevol is?'

De weerzin die dat opriep, Ina schrok van zichzelf. Geen enkele smoes was afdoende, dus moest ze een

dag vrij nemen, aanstaande dinsdag dan maar.
 'Wat is er, Mam?' Tosca merkte altijd alles.
 'Het appartement van opa moet leeg.'
 'Ja, logisch. Kwam tante Famke met een voorstel?'
 'Ik zie er vreselijk tegenop. Ik wil niks en ik hoef niks.'
 'Heb je het nu over de erfenis of over tante Famke?'
 Páts, die was raak!
 'De erfenis wordt geregeld door de notaris.' Het klonk erg kortaf.
 'Oké, jij houdt niet van oude spullen, maar ik ben dol op dat bloemetjesservies. En tante Famke zal zeker hulp kunnen gebruiken.'
 'Ik heb er gewoon geen zin in.'
 'Doe normaal, mam!'
 'Mij valt niets te verwijten. Ik ben jaar in jaar uit elk kwartaal naar opa gegaan. Bijna honderd kilometer heen en terug, hè! Voor tante Famke was het om de hoek.'
 'Niemand verwijt je iets! Dit is het laatste van jullie ouders, dat horen jullie samen te doen. Ging je dan nooit even naar tante Famke?'
 'Met de begrafenis van Oom Henk waren we daar toch? En ik zag haar soms bij opa.'
 'Wat ging er dan mis?'
 'Niks, gewoon ongemakkelijk met elkaar.'
 'Kom op, we maken er wel iets van.'
 'Wat heb jij ineens met je tante?' had ze schor gezegd en daarna had ze iets weg moeten slikken. Dat weerhield Tosca niet om te zeggen: 'Jullie hebben elkaar nog, ik heb alleen maar één tante. Da's niet veel, maar beter dan géén familie.'

De straat lijkt armoedig in de druilerige regen. Betegelde voortuintjes met afvalcontainers. 'Gehaakte gordijntjes, echt hé!' wijst Tosca, vermaakt en vertederd. 'Lunchen bij mij?' had Famke gevraagd en ook daar was weinig tegenin te brengen. De voordeur gaat open voor Ina aanbelt. Uit de keuken komt de geur van groentesoep, precies zo rook de soep vroeger ook. Het geborduurde tafellaken herkent Ina meteen, haar hand streelt de kruissteekjes. 'Nog van Ma!' Famke knikt: 'Ja, ik heb de linnenkast vast leeggehaald, als jij het graag wilt, dan is het natuurlijk voor jou.' Tijdens de soep worden ze bijgepraat: het beddengoed dat naar de Oekraïners zou kunnen, de pannen en het bestek willen ze bij de opvang ook graag. 'Heeft u contact met die mensen, tante?' vraagt Tosca. Famke gaat ervan stralen: 'Ik ben er elke woensdag

voor taalles. Het gaat steeds beter, vooral de kinderen pikken het snel op. En ik spreek intussen al een behoorlijk mondje Oekraïens: Dyakuyu, dat betekent Dankuwel.

Ina ademt voorzichtig op, het valt mee - of stemt de soep haar mild? 'Prima, Tosca wil graag het bloemetjesservies, de rest mag daarheen van mij.'

Famke staat op en komt met een fotoalbum en een veel gebruikte bijbel. 'Dit hoort bij ons, we moeten alleen beslissen bij wie het onderdak krijgt.'

Terwijl Ina het fotoalbum openslaat, pakt Tosca de bijbel, ze strijkt de ezelsoren glad. 'Deze lag altijd op opa's nachtkastje.'

Er dwarrelt een strookje vergeeld papier uit. 'O, de bladwijzer? Hé, kijk nou, onze namen staan erop.'

Famke glimlacht: 'Opa's gebedslijstje. Altijd bang dat hij iemand zou vergeten. Voor hij slapen ging pakte hij dit lijstje erbij. Elke avond.'

Het is goed dat er servetten naast de soepkommen liggen. Gesmoord klinkt Ina's stem: 'Dat is nu ook voorgoed voorbij!' Er volgt een snik en nog één en dan komt er een huilbui waar niet meer tegen te vechten is.

Tosca slaat haar arm om haar moeders schokkende schouders. 'Hé Mam! Huil maar, eindelijk dan toch!'

Famke haalt een glas water en pas als Ina weer kalmer is zegt ze: 'Niks voorgoed voorbij, zus. Ik beloof dat vol te houden, elke avond. Hand erop!' Ze legt haar handen open op het kruissteekjestafelkleed.

Tosca legt haar ene hand in die van haar tante en met haar andere hand reikt ze naar haar moeder en dan is er nog maar één gebaar nodig en ineens ook vanzelfsprekend. Een kettingreactie maakt het kringetje rond.

De juiste woorden op de juiste tijd

In de vroege ochtend lees ik gewoonlijk uit de Bijbel. De tekst die me het meest raakt schrijft ik dikwijls op om me er zelf overdag aan te herinneren. Deze ochtend niet. Onrustig en haastig trek ik een vest aan dat ik lang niet gedragen heb. In de zak vind ik een Bijbeltekst die ik eerder opschreef: 'Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet; Ik raad u; mijn oog is op u (Psalm 32:8).' Ik glimlach. Het is de Bijbeltekst die ik voor 2023 als jaar-tekst koos.

Ik neem het Woord in gedachten mee de werkdag in. Een echtpaar vertelt over hun leven. De man spreekt ineens enthousiast en meditatief over bovenstaande Bijbeltekst, die ook hun trouwtekst is. Dan vertel ik dat ik juist vandaag bij deze tekst bepaald word. Een verwonderde glimlach op beide gezichten.

Na dit gesprek ontmoet ik een ander echtpaar; het is mijn eerste kennismaking met deze mensen. Ook zij vertellen over hun levenstocht. Als ik de kamer rondkijk zie ik een bord hangen met daarop... Psalm 32:8. De man ziet mijn blik. Ze hebben hetzelfde bord dat in hun huis hangt speciaal laten namaken voor zijn vrouw, die sinds kort in het verpleeghuis woont. Het is ook hun trouwtekst. Opnieuw vertel ik dat ik op deze dag precies bij deze Bijbeltekst stilsta. Een glimlach op drie gezichten. Hoe goed is een woord op z'n tijd, zegt de Spreukendichter. Woorden van God en woorden van mensen.

Het bloed door U gestort

Vrolijk komt ze mijn studeerkamer binnen en vraagt: 'Opa, kom je een spelletje doen in de kamer? En: wat vind je van mijn staartjes?

Kijk eens wat ik er nu van kan maken!'

Elsa doet met behulp van haar beide armen en met twee uitstekende voortanden een kop van een haas na. Je weet: met die lange oren. 'Dat heb je leuk bedacht!', zeg ik genietend van zo'n ontmoetinkje. 'Je bent nu een soort paashaas. En wacht even, je hebt zelfs hazenbloed.' 'Hoezo?', vraagt ze. 'Nou', zeg ik, 'je oma heet toch van haar meisjesnaam Hazeleger! Je komt dus voort uit een hazenfamilie. Vandaar dat ik het over hazenbloed had.'

Ik ga met haar mee. Ze loopt tegen de binnenkant van de studeerkamerdeur aan en blijft even wat aarzelend staan om naar een poster te kijken. Ik zie opeens dat bloed dat uit het lichaam van Jezus spuit en grijp dit moment aan om zo vlak voor Goede Vrijdag iets over het bekende schilderij van Lukas Cranach te vertellen. Hij is een vriend van Maarten Luther. Die daar, met de Bijbel in zijn hand. Je ziet Jezus aan het kruis hangen. En let eens op die straal bloed die uit het lichaam van Jezus met een boog precies op het hoofd van de schilder terechtkomt. Cranach heeft zichzelf dus afgebeeld aan de voet van het kruis. En getuigt ervan dat het bloed van Christus reinigt van alle zonden. Hij gelooft dat ook zijn zonden zijn vergeven dankzij Jezus' bloed. 'Vreemd hè? Ik kan niet begrijpen wat hier allemaal op het schilderij te zien valt. Maar kijk nog een keer naar die bloed-boog. Precies op zijn hoofd...'

Het is belangrijk te weten uit welke familie, uit welk bloed wij geboren worden en op wie wij wellicht een beetje lijken. Maar het leven en de bloedstorting van Jezus zijn veel en veel belangrijker.

Wat moet dit voor Elsa iets diepzinnigs en vreemds zijn. 'Ik begrijp het een klein beetje', zegt ze om mij niet teleur te stellen.

'Vaste rots van mijn behoud, als de zonde mij benauwt... Waar het bloed door U gestort, mij de bron des levens wordt', zingen wij ouderen. Maar begrijpen wij dit mysterie groot?

Ik let nogmaals op die straal bloed. Precies ook op *mijn* hoofd?!

Duizend, duizendmaal, o Heer, zij U daarvoor dank en eer!

Wij knielen voor uw zetel neer

Wij knielen voor uw zetel neer
wij, Heer, en al uw leden,
en eren U als onze Heer
met lied'ren en gebeden.
Dat alle macht, hoe hoog, hoe groot,
voor U, o Godsgetuige,
o Eerstgeboren' uit de dood
zich diep eerbiedig buige!

Die ons, gereinigd door uw bloed,
tot priesters hebt verheven,
en ons de hoge rang, de moed
van koningen gegeven,
U zij de roem, U zij de lof,
U de eerkroon opgedragen!
Geheel de aard' en 't hemelhof
moet van uw eer gewagen.

U, die als Heer der heerlijkheid
verrees tot heil der volken,
verwachten wij in majesteit
eens weder op de wolken.
Hij komt, elks oog zal Hem dan zien,
ook die Hem heeft doorsteken!
Elk zal Hem juichend hulde biën
of om ontferming smeken.

Hoe ras of traag de tijd verdwijnt,
die dag zal zeker komen.
Het licht, dat aan de kim verschijnt,
wordt reeds van ver vernomen.
Ja, halleluja, ja Hij komt!
Juicht, mensen, eng'len, samen.
Juicht met een vreugd, die 't al verstomt,
juicht allen! Amen, amen!

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

N.A. de Waal (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. M. de Goei-Jansma
ds. W. Markus
ds. L.W. Smelt
ds. P. Zeedijk
A. Verhoeven

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: lichtspoor@izb.nl

Fotoverantwoording

Unsplash: cover
Shutterstock: pag. 6-7, 9 en 10-11.
Pieter de Kruif, pag. 3 en 4.